

"Celb-i rızık için toprağa bakan yüzünü, yukarıdaki şemse çeviresin... Bilsen, bilmesen, hazine-i rahmet kapısı olan toprak tarafından senin rızkın gelecektir." Burada rızık için endişelenmemek gerektiğinden mi bahsediliyor, açıklar mısınız?

"Lakin bir şartla kurtulabilirsin ki, sen kendi nefsinin muhabbetine dalmış olan başını kaldırasın ve nefsin mehâsiniyle telezzüz ve iftihar eden nazarını çekesin, gökyüzündeki Güneş'in yüzüne atasın. Hem, baş aşağı, celb-i rızık için toprağa bakan yüzünü, yukarıdaki şemse çeviresin. Çünkü sen onun âyinesisin. Vazifen âyinedarlıktır. Bilsen, bilmesen, hazine-i rahmet kapısı olan toprak tarafından senin rızkın gelecektir."(1)

Burada kişinin nefesine olan muhabbeti ve nefsinden bildiği güzel hasletleri Allah'tan bilmediği müddetçe muhabbetini Allah'a tevcih edemeyeceği vurgulanır. Böyle olduğu sürece sebeplerin tesiri altında kalıp Allah'ın kainat üzerindeki mutlak tasarrufunu görüp takdir edemez. İmanı da inkişaf edemeyeceğinden, bu gafletin altında Allah'ı kamil bir şekilde bilemez.

Bu halde olan birisinin nefsi, rızkı topraktan ve sebeplerden, yağmuru buluttan, nimetleri zahiri sebeplerden bildiği için hakiki bir marifete ulaşamaz. Temsildeki Güneş'e tam müteveccih olabilmek için sebeplerin tesirinden tecerrüt etmesi Güneş'e tam bir ayna olması gerekiyor. Bu da **nefsine olan muhabbeti Allah'a yöneltmekle** üzerinde tezahür eden güzellikleri de Allah'tan bilmekle mümkün olabilir.

İnsanın rızkı konusunda endişelenmesi, yine imanın kâmil olmaması ile ilgilidir. Allah'a tam müteveccih olmuş ve kalbi tam kanaat getirmiş bir insan rızkı konusunda endişe ve telaşa düşmez. Temsildeki Zühre kesif bir ayna olduğu için, renkler araya girip Güneş'e tam bir ayna olamıyor. Yani sebeplerden sıyrılıp Allah'a tam bir teslimiyet ve tevekkül içine giremiyor. Sebepler ayna ile Güneş arasında bir perde oluyor.

1) bk. [Sözler, Yirmi Dördüncü Söz, İkinci Dal.](#)